

امام علی علیہ السلام :

خواهی که همراه یقین باشد
بهتر از نفعای است
که همراه شک باشد.

میزان تحکم / ج ۱۳ / ص ۲۷

■■■ امام جماعت مست؛ نهی تدریجی شراب در اسلام !

برای نمونه اسلام خمر را حرام می‌داند ولی آن را یک باره و در یک لحظه حرام اعلام نکرده است. می‌توانست حرمت آن را در یک لحظه اعلام کند ولی از آنجا که شراب خواری برای مردم عادت شد بود؛ جلوگیری از آن، کسانی را که با آن معتاد شده بودند دچار مشکل می‌کرد. برای آنکه مردم بتوانند این عادت را ترک کنند. باید راهنمایی و تربیت می‌شوند. از این رو می‌بینیم اسلام خمر را در مکه حرام نکرد. پس از هجرت پیامبر به مدینه نیز تا دو سال حرمت خمر اعلام نشد. اسلام آن را مباح نشمرد ولی حکم حرمت آن نیز اعلام نشد تا اینکه حادثه ای رخ داد.

خلاصه آن حادثه این است که برخی از بزرگان صحابه خانه عتبان بن مالک بودند و شراب خوردن و مست شدند. در آن حال درگیری شدیدی میان آنان به وجود آمد. از آنجا که این درگیری میان رؤسای قبایل بود، افراد هر قبیله به سرعت برای طرفداری و حمایت از رئیس خود صف کشیدند و بدین ترتیب زمینه برای فتنه فراهم شد در حالی که پایه‌های امت اسلام هنوز ضعیف بود. از این رو، مردم از این واقعه که نزدیک بود فتنه اوس و خزرچی و درگیری‌های قبیله‌ای را زنده کند بسیار ناراحت شدند. این

نماز حرام شهادت نماز حرام شهادت

■■■ کشته نهروان؛ کسی که نماز شبش ترک نشد!

در هر حال موضع امام در برابر فریب‌ها و فتنه گری‌ها روشن است امام در برابر مدعیان پرهیزکاری و اسلام نیز می‌ایستاد امام در برابر خوارج که خود و خواست خود را بر اسلام تحمیل می‌کرند و به اسلام از زاویه مصالح و خواسته‌هایشان نگاه می‌کرند ایستاد و با آنان جنگید. شخصی درباره خویصره که در جنگ نهروان کشته شد و معروف است که نماز شب او ترک نشد! گفته است در یکی از خیابان‌های کوفه راه می‌رفت که از خانه‌ای صدای گریه شنیدم. گفتم سبحان الله این مرد چقدر سعادتمند است! امام به من فرمود: معیار سعادتمندی این نیست. سرانجام این مرد می‌گوید... (متن روایت را به یاد ندارم) بازگشتم و خویصره را دیدم که نماز شب می‌خواند. آنان نماز شب می‌خوانند به احکام اسلام پایبند بودند، نمازشان ترک نمی‌شد ولی خود را می‌پرستیدند. اگر نماز عبادت نفس باشد اگر نماز برای جلب احترام دیگران باشد یا از روی ترس یا طمع در مال یا مقام یا برای رسیدن به اهداف مادی، چنین نمازی نه تنها ما را به خدا نزدیک نمی‌کند که از او دور می‌کنند. از این رو بود که در نهروان به روی امام شمشیر کشیدند و او را کافر شمردند و از او خواستند توبه کند. گفتند ای علی تو کافر شده‌ای. همچنان که درباره او گفتند که او شوخ طبع است ...

برشی از کتاب انسان آسمان؛ جستارهایی درباره امیر المؤمنین(ع) در اندیشه امام موسی صدر

■ آنچه در نماز به خدا ابراز می کنیم!

آنچه انسان در عبادت [و نماز] خود ابراز می دارد چند چیز است:

یک: ثنا و ستایش خدا به اوصافی که مخصوص خداست؛ یعنی اوصافی که

مفهوممش کمال مطلق است، مثل علم مطلق، قدرت مطلقه، اراده مطلقه. معنی کمال مطلق و علم مطلق و قدرت و اراده مطلقه این است که محدود و مشروط به چیزی نیست و مستلزم بی نیازی خداوند است. [مثل ذکر الحمد لله که در نماز تکرار می شود].

دو: سپاس و شکر خدا به عنوان منشأ اصلی خیرها و نعمت ها و این که نعمت

های ما همه و همه از اوست و غیر او وسیله هایی است که او قرار داده است. [مثل ذکر شکر الله در سجده شکر. ذکر الحمد لله که در نماز زیاد تکرار می شود هم به معنای ستایش است و هم معنای سپاس]

سه: تسبیح و تنزیه خدا از هرگونه نقص و کاستی از قبیل فنا، محدودیت، نادانی، ناتوانی، بخل، ستم و امثال این ها. [مثل عبارت سبحان الله] چهار: ابراز تسلیم محض و اطاعت محض در برابر او و اقرار به این که او بلاشرط مطاع است و استحقاق اطاعت و تسلیم دارد. او از آن جهت که خداست شایسته فرمان دادن است و ما از آن جهت که بنده هستیم شایسته اطاعت و تسلیم در برابر او. [مثل آیه ایاک نعبد و ایاک نستعين] پنج: او در هیچ یک از مسائل بالا شریک ندارد. جز او کامل مطلق نیست؛ جز او هیچ ذاتی منزه از نقص نیست؛ جز او کسی منشأ اصلی نعمت ها که همه سپاس ها به او برگردان نیست؛! جز او هیچ موجودی استحقاق تسلیم محض در برابر او شدن را ندارد. هر اطاعتی مانند اطاعت پیامبر و امام و حاکم شرعی اسلامی و پدر و مادر یا معلم باید به اطاعت از او و رضای او منتهی شود و گرنه جایز نیست. [مثل آیه ولم یکن له کفوا احدا] گلچین کتاب طهارت روح، عبادت و نماز در آثار شهید مطهری رضوان الله عليه؛ حسين واعظی نژاد ص ۲۳

از این رو، دل ها آماده قبول حکم حرمت شراب شد و نخستین آیه برای تحريم خمر نازل شد:

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقَعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبُغْضَاءُ

فِي الْحُمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصَدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ

[آیه ۹۱ سوره مبارکه مائده]

این آیه تنها بیانگر سرزنش و نکوهش خداوند بود و مردم تایک ماه دو ماه یا بیشتر درباره حکم خمر سؤال می کردند. در مرحله دوم این آیه نازل شد: «يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِنَّمَا كَبِيرٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَإِنَّهُمْ أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا» (آیه ۲۱۹ سوره مبارکه بقره)

حادثه دیگری رخ داد یکی

از اصحاب در حال مستی امام جماعت شد و در نماز سوره کافرون را خواند در این سوره خطاب بـه کافران آمده است: لا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ. وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ. وَلَا أَنَا عَابِدُ مَا عَبَدْتُمْ وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ. لَكُمْ دِينُكُمْ وَلَيَ دِينِ» ولی او (لا) را حذف کرد و این گونه خواند أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ. وَأَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ یعنی من چیزی را که شما می پرستید می پرستم و شما نیز چیزی را که من می پرستم می پرستید. در پی این واقعه نیز ناراحتی شدیدی پیش آمد و سومین آیه نازل شد «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْرِبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ شَكَارٍ حَتَّى تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ» این آیه مردم را از نوشیدن شراب پیش از نماز نهی می کند؛ یعنی پنج بار در روز تا اینکه در سال ششم هجری آیه تحريم نازل شد: «إِنَّمَا الْحُمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» و بدین ترتیب می بینیم هر حکمی در اسلام به تدریج بیان می شود تا مردم را قانع و دل ها را تربیت کند این شیوه در سرتاسر دعوت پیامبر به چشم می خورد و به همین سبب بود که قرآن به تدریج در طول ۲۳ سال نازل شد.

برشی از کتاب انسان آسمان؛ جستارهایی درباره امیر المؤمنین(ع) در اندیشه امام موسی صدر

تمام زندگی برایش حالت نماز خواندن داشت!

همانطور که همه اطلاع دارند خیلی اهمیت به نماز اول وقت می‌دادند. در این مورد به خانواده تذکر می‌دادند. ولی اصولاً رفتارشان همیشه توام با مهربانی زیاد بود و در موارد جزیی‌تر هم هیچ وقت هیچ نوع اعمال فشاری نبود یعنی شرایط را به گونه‌ای فراهم می‌کردند که تغییرات مورد نظرشان در خانه اتفاق بیفتد. نماز شبشان تقریباً در هیچ شرایطی ترک نمی‌شد ولی ایشان از این روح عبادات را دریافت می‌کردند. یعنی حقیقت این عبادات در اعمالشان متجلی می‌شد. ممکن بود نمازشان از نظر زمانی زیاد طول نکشد ولی دریافتی که از این عبادت می‌کردند خیلی زیاد بود چون عبادت کاری نبود که از سرعت انجام بدنه، با تمام روح و قلب پیش خداوند حاضر می‌شدند. مورد دیگر اینکه ایشان همیشه با وضو بودند. احساس می‌کردند که زندگی ایشان سراسر جلوه عشق بود و وضوگرفتن ایشان هم شاید یک معنی اش این بود که یعنی همیشه خودشان در حضور خداوند احساس می‌کردند و شاید تمام زندگی برایشان حالت نماز خواندن داشت.

نماز و عبادت شهید آوینی؛ سایت تخصصی نماز

دستگاه بی سیم الهی! (نماز شهید رجایی)

از مرحوم شهید
رجایی نقل شده
که ایشان یکبار
در حین پرسش و
پاسخ مسؤولان،
با شنیدن اذان
ظهر، خطاب به
حضر و جمع
گفت: اگر خبر
داده باشند برای
مدت بیست

دقیقه ضرورت دارد ارتباط تلفنی با مرکزی
برقرار کنم، آیا اجازه هست که همین جا
صحت را متوقف و ادامه آن را به بعد از تلفن
موکول کنیم؟ حاضران که از پیشنهاد
غیرمنتظره شهید رجایی غافل گیر و شگفت
زده شده بودند، گفتند: اختیار دارید. بله
قربان! او گفت: هم اکنون دستگاه بی‌سیم
الهی (اذان) خبر از انجام فریضه ظهر داده
است. ما فعلًا وظیفه داریم با اقامه نماز، این
ارتباط را برقرار کنیم. سپس بدون تکلف، لحظه
ای بعد در برابر نگاه ناباورانه حصار، با جمعی
به نماز ایستاد و این تکلیف الهی را سروقت
انجام داد. این رفتار شهید رجایی در تاریخ
بشریت ثبت شد و گواه این است که این
فرد در عمق باورهای خود با نماز مانوس بود
و جایگاه آن را بسیار رفیع و ارزشمند و انسان
ساز می‌دانست.

منبع: سایت تخصصی نماز

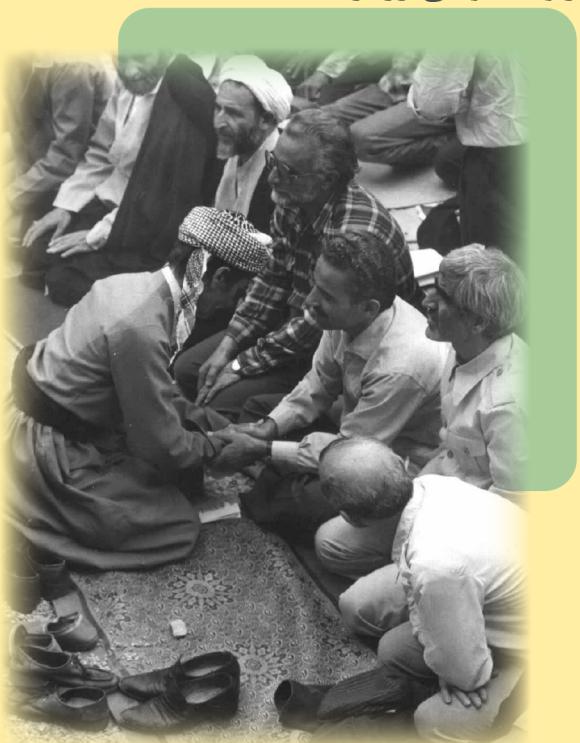
هیأت دولتی که صبح جمعه تشکیل می‌شد؛ (نماز جمعه)

اصولاً باید بگوییم که ما جمعه صبح هم به
هیأت دولت می‌رفتیم و تا ساعت ۱۰:۳۰
صبح کار می‌کردیم و بعد دسته‌جمعی به
نماز جمعه می‌رفتیم. هر کدام هم برای
خودمان یک جانماز داشتیم. یک روز شهید
رجایی گفت که من می‌خواهم ثواب این کار
را ببرم و شما را به جانماز مهمان کنم. یک

فرش بزرگ دارم و آن را می‌آورم، همه ما در آن جا می‌شویم. ما خوشحال شدیم و گفتیم که در این صورت ما فقط مهرمان را برمی‌داریم و می‌آییم.

دکتر شیبانی هم معمولاً از یک سنگ به جای مهر استفاده می‌کرد. آن روز ما خوشحال بودیم، چرا که می‌گفتیم: امروز مهمان آقای رجایی هستیم و او ما را به فرش نماز جمعه مهمان کرده است. ما معمولاً در خیابان قدس و ضلع شرقی دانشگاه می‌نشستیم و جای مشخصی را انتخاب کرده بودیم، چرا که وقتی نماز جمعه می‌آمدیم، جاهای دیگر پر شده بود. آقای رجایی فرش را که آورد، دیدیم یک گلیم کهنه و سوراخ بود که تمام پشم آن ریخته بود. این مسأله اسباب خنده دوستان شده بود که ما را به عجب فرشی مهمان کرده‌اید! شهید رجایی در پاسخ گفت که همین فرش را داشتیم. بالاخره فرش را پهن کردیم و در دو ردیف نشستیم.

(راوی: موسی زرگر)

شهید رجایی در نماز جمعه دانشگاه تهران

